

on poklekne in trušč nastane kakor prejšnjo večer in če mogoče, še huji je.

Novinec moli na kolenih ter se ne izmeni za burke tovarišev. Tretjo večer stori on isto tako, trušč pa je že manji, četrto in peto večer pa so bili že precej tiho. Šesto večer pa vzklikne eden izmed tovarišev: „Ta je pravi! Ta stoji kakor v ognju!“

Odslej pa so ga spoštovali vsi, vsak mu je dal prav.

Kaj bi še k temu sedaj mi rekli? — Mi ne rečemo ničesar, pač pa želimo, da se ravnaajo naši slov. vojaki, kar se tiče molitve in sploh krščanskih dolžnosti, vsi po tem vzgledu. Skoda ne bo to ne za cesarsko službo in ne za naše kmečko ljudstvo, iz katerega so in v katero se vrno kedaj s častjo, ko bodo leta vojaštva dostali, kot vrli gospodarji in vrli kristijanji.

Družba sv. Cirila in Metoda — kaj je to?

V poduk slovenskemu ljudstvu.

(Dalje.)

2. Kaj namerja toraj družba sv. Cirila in Metoda.

Namen naši družbi je, na vso moč skrbeti za to, da ne izgine izmed naše mladine sv. vera in materni slovenski jezik. Družba sv. Cirila in Metoda bo odvracala toraj otroke slovenskih staršev od takih otroških vrtov in od takih šol, kjer se ne poštuje katoliška vera in slovenski jezik. Odvracala jih bo s tem, da jim bo pomagala z obleko, s hrano, z bukvami in z drugimi darovi. Če jo bomo dovolj podpirali z denarji, napravljala bo sama poštene otroške vrtove po takih krajih, kjer so otroci ubožnih staršev najbolj v nevarnosti, da se ne potujčijo. Vzdrževala bo slovenske šole, kjer se bodo naši otroci tako zrejali, da bodo lahko kedaj dobri kristjani in vneti Slovenci. Mar ni to prelep namen? Mar ni družba sv. Cirila in Metoda zares apostolska družba?

3. Kakšen razloček je med bratovščino sv. Cirila in Metoda pa med družbo sv. Cirila in Metoda.

Prva koristi z molitvijo, druga pa z dobrimi deli.

Bratovščino sv. Cirila in Metoda je ustanovil nepozabljivi knezoškof Anton Martin Slomšek. Bolelo je tega preblagega rodoljuba, da je toliko Slovanov odcepljenih od rimskega papeža. Molitev, kipeča iz tisoč in tisoč slovenskih src, naj izprosi pri Bogu, da se po vrnejo naši slovanski bratje v naročje edinozveličavne cerkve. To je namen bratovščini. Vsak brat, vsaka sestra izmoli vsak dan en očenaš in eno češčenasmarijo za ločene slovenske brate s pristavkom: „Sv. brata Ciril

in Metod, prosita za nas!“ Sv. oče Pij IV. je potrdil to bratovščino 12. majnika 1852 ter jo obdaril z mnogimi odpustki. Sedež ji je pri sv. Jožefu v Celju.

Jaz sem že davno zapisan v bratovščino sv. Cirila in Metoda — porečeš — čemu bi še pristopal v družbo sv. Cirila in Metoda?

Prav je, da si se upisal v bratovščino sv. Cirila in Metoda; le goreče moli, da bomo Slovani prej zedinjeni v veri. Ali molitev sama še ne zadostuje. V dejanji pokaži, da tvoja vera, tvoja ljubezen do zapuščenih bratov ni mrtva. Vedi, da „kdor za svoje domače ne skrbi, zatajil je vero in je hujski od nevernika.“ Zato pristopi tudi k družbi sv. Cirila in Metoda; podpiraj jo z denarji, z milimi darovi, da ji bo moči braniti najžlahtnejši svetinji naši: vero in jezik slovenski.

Vsak Slovenec bi moral biti ud obeh društev.

4. Kdo sme pristopiti v družbo sv. Cirila in Metoda?

Vsakdo, komur ni omrznilo srce za Boga in za tlačeno slovensko ljudstvo, bodi-si star ali mlad, moški ali ženska, vsak more biti ud družbe sv. Cirila in Metoda. Prizadevati se mora, da pridobi še druge, nove ude. Čem več udov, tem bolj se bo razcvetala družba, tem lože bo dosegala svoj namen. Tu je opomniti, da se smejo upisavati v družbo sv. Cirila in Metoda cele občine, cela društva n. pr. posojilnice, čitalnice, zadrage itd.

Gospodarske stvari.

Sadjereja.

Kedar se mi po leti
Od truda čelo poti,
Mi živno moč sadje deli.

Prijetno je spomladi, ko začne sadje evesti, in svoj dišeči duh po naravi razgrinjati. In mile ptičke veselo žvrgolijo, ter se vsedajo na vejice in obirajo škodljive gosenice. Ali še prijetniše je po letu, kedar solnce vroče pripeka in se delalcu in tudi popotniku vroči pot po čelu cedi, sadno drevje nam pa ponuja takrat svojo senco.

Kadar pa pride hladna jesen, takrat pa je še veselejše gledati sadno drevje, ko se vklanja polnemu sadju. Zatoraj kmetič poprimi se sadjereje in videl boš, da tvoj trud ne bode zastonj. Koliko lepih denarjev pride za sadje v naše kraje, koliko se ga lahko posuši in za zimo prihrani, tudi tolklja je dobra pijača za delavnega človeka.

O koliko je še prostora in dobre zemlje tukaj po slovenski domovini, katera bi dobro ugajala sadnemu drevju in bi donasala stoterni

sad. Potrebe se zmiraj širijo, zavoljo tega je potrebno gledati, da se bodo tudi dohodki izboljšali.

In ravno pri sadjereji bi se še pri nas lahko veliko storilo, iz malega truda bil bi gotovo lep dobiček. Zatoraj na delo! Vsak, kdor ima zemljo, in kjer le prostor dopušča, naj se drevo vsadi in v kratkih letih bo povračevalo stoterno trud, ki smo ga imeli.

Dopisi.

Iz okolice Šoštanjске. (Nova učilnica.) Več let so že ljudje ugibali zavoljo stavljenja nove učilnice v Šoštanju, ker prejšnji prostori nikakor ne zadostujejo sedanjemu številu otrok, in ker dosedanja učilnica ni bila lastna, zato so mogli veliko najemščine plačevati Šoštanskemu trgu. L. 1885 pa so koj sklenile dotične oblasti, naj se postavi zunaj trga v obližju nova učilnica. In res s koncem leta 1885 oddalo se je stavljenje nove šole za 12.991 fl. 98 kr. Ti stroški odpadejo na sledeče občine: za okolico Šoštanj 51 % odstotkov, trg Šoštanj 32 %, sv. Florijana 11 1/2 %, Topolšico 5 1/2 % odstotkov, katere bo moral plačati žuljeva roka našega kmeta. Tudi Njih veličanstvo presvitli cesar, so podarili občinam lepo svoto, okolici Šoštanj 300 gold., trgu Šoštanj 200 gld., za kar smo jim vsi iz srea hvaležni. Poslopje bode res krasno, morebiti že s koncem tega leta dodelano. Tako pa imamo upanje, da bo nova učilnica ne smrdljivo gnjezdo nemškega šulvereina, temuč da bo uzor pravega domoljubja in vir vzglednega življenja. Le takrat se bojo naši potomci s ponosnim in hvaležnim srcem spominjali svojih prednikov in žuljevi denar našega kmeta, katerega je on za učilnico žrtvoval, bo pa obrodil stoteren sad.

Iz Polž pri Novicerkvi. (Obč. zastop.) Letošnje leto je leto samih, izlasti občinskih volitev. Pri vseh volitvah nahaja se navadno huda borba, ker si pri vsaki volitvi stojite dve stranki nasproti. Dokaz temu je tudi volitev Novocerkovške občine. Pred volitvo — med volitvo in po volitvi borilo se je ljuto! Stranka, ki se sama v Celjski vahterci imenuje: „eiserne Garde“ (t. j. železna garda) napenjala se je — streljala od vseh strani na mirno in pravno stranko. Pa vse zastonj — pravična stranka je zmagala. Živila! Izvolila si je torej Novocerkovska občina novega župana, o katerem imamo upanje, da bo zopet mir in domačo slogov vpeljal. Pa neka volitev, dne 2. oktobra t. l. pokazala je, da se bo moral novi župan moško na noge postaviti ter se dozdanjim rogoviležem v bran postaviti; inace bo ga železna garda komandirala! In vodja tej železni gardi je — kdo? „Srenjski pisač“. To je dokazal ta možicelj pri

zadnji srenjski seji. Da opustim ostale točke dnevnega reda, katere so se vse precej redno vršile, naj navedem samo to-le izvanredno točko, katera se prav za prav k tej občinski seji ni slišala! Čujte, je djal ta pisač, naš učitelj hoče moj gerof biti — včeraj me je tako in tako razžalil, jaz mislim, da bo najboljšo sredstvo, da tega mladega neizkušenca kaznujemo s tem, da mu prihodnje leto, veste, tistih 20 fl. za stanovanje odtegnemo, in povem vam, če me ta učitelj v miru ne pusti, bom prisiljen, da vam službo šribarstva odpovem.“ K tem besedam, ki izvirajo iz same osebne jeze, pritrdovala je železna garda taktno. Eden pričujočih je djal: „Bote pa težko učitelje dobivali, če bote tako delali!“ In nič tebi, meni nič — pisač je kar v zapisnik zapisal: „Prihodnje leto se ne plača 20 fl.“ To je vendar nezaslišana predrznost srenjskega pisača, ki ima le to pravico pri sejah: „da piše“. Ta naloga mu se je uže enkrat povedala — pa jo je menda uže pozabil! Mogoče je, ker je pisač bojda 5 srenj.

Torej na noge — novi srenjski zastop! Na noge novi g. župan, svetniki in odborniki. Saj vas je 18; od teh so menda le štirje — železni gardisti; toraj 14orica, drži skup ter se vojskun pravično. Brani pridne učitelje, odstrani železno gardo, vzlasti vodjo te iste stranke in ohrani mir.

Eden iz Polž.

Z Gornje sv. Kungote. (Čudno preklicavanje.) Uno nedeljo sem imel posla v tukajšnjem okraju, in ko sem se po božji službi na cerkvenem dvoru šetal, slišal sem naenkrat nekaj preklicevati, to pa se je godilo v nemškem jeziku. Ko sem na to kmete povprašal, ali tamkaj kmetje nemško govoré, in ali se vselej v nemškem jeziku preklicuje, dobil sem v odgovor, da kmetje slovenski govoré in da se nobeden ne ve spomniti, da bi se kedaj pri Gornji sv. Kungoti bilo v nemškem jeziku preklicevalo. — Da kmeti niso nemškega preklicavanja razumeli, izvedel sem hitro iz tega, ker so mi pravili: Gotovo je oznanjevalec sam „na bobnu“, drugače bi že tako oznanil, da bi ga vsak lahko zastopil.

—u—

Iz Hoč. (Neusmiljena smrt) kupoma tirja svoje žrtve. Tako so te dni v Hočah tri osebe zaporedoma umrle, med njimi tudi edina, zala hčerka občespoštovanega gospoda R. Wieserja. Bila je šele 11 let stara. Stariši dali so jo v Maribor v šolo čč. šolsk. sester. A sirota ni dolgo slušala blaženih nauk in le prerano se je raznesla žalostna novica, da je umrla. Stariši zelo žalujejo zaradi tega, a tudi drugi žalujejo po njej. Pogreb bil je sijajen in se je ga vdeležilo mnogo njenih znancev in prijateljev. Slovo bilo je ginljivo. Težko smo se ločili od njenega preranega groba, sosebno pa stariši. — Bodi ji zemljica lahka!

— res —